

Adrian JICU

Maiiorescu

Confesiunile unui stoic

POLIROM
2025

Au fost și frumoase, și mai puțin frumoase. Dar niciodată proaste. Mă iartă că ți-o spun franc, părinte, dar creierul este principalul organ sexual. Acel *primum movens*. Zvâcul. Imboldul. Dracul, cum se spune în popor. Acel ceva, care te mișcă și nu-ți dă pace. Uneori nici nu mă interesa actul sexual, care, iertat să fiu că ți-o spun direct, are ceva murdar, respingător. Ceea ce conta era să le cuceresc, să îmi demonstrez mie de ce sunt în stare. Cu cât se lăsau mai greu, cu atât deveneam mai inventiv, punând la bătaie toate strategiile de care eram capabil. Mă fascina jocul privirilor și al gesturilor, mă captivau conversațiile, în care îmi exercitam toată priceperea, ceea ce mă frisona, dându-mi o exaltare greu de descris. Când îmi atrăgea atenția o femeie, mă interesam cine e, încercam să aflu cât mai multe ca să-i găsesc punctul nevralgic, cheia care să-mi deschidă calea către fericirea visată. Făceam scenarii, mă gândeam cum va fi, ce urmează, încercând să-i anticipez reacțiile, ca un jucător de șah, care își calculează mutările cu mult înainte ca să-și ia prin surprindere adversarul.

Deși n-am fost un bărbat chipeș, devenisem priceput și mă miram eu însumi de succesul pe care îl aveam. Îmi construisem, e drept, o imagine publică impecabilă, eram deja cineva, cursurile și conferințele mele exercitau o fascinație neverosimilă asupra

damelor din înalta societate, se vorbea despre mine și despre cuceririle mele. A contat și răsunătorul scandal de la Școala de Fete, în care fusesem acuzat de relații imorale, iar asta mi-a prins bine, mai ales după ce am câștigat procesul. Nu m-am culcat cu Emilia Rickert, părinte, fiindcă nu era o frumusețe. Afișa însă un aer de superioritate, care mă intrigă. Se ținea țanțoșă, sfidându-mi autoritatea și mi-am promis să o cuceresc. De aia zăboveam adesea în cancelarie, discutând ore în șir. Ca un păianjen, am țesut în jurul ei o plasă nevăzută, ascultându-i părerile și păsurile, acordându-i atenția pe care o căuta, complimentând-o și făcând-o să creadă în ea însăși. Era o domnișoară trecută, care trăise o mare deziluzie în dragoste și se refugiase în Moldova ca să uite durerea și să înceapă o nouă viață. Mi s-a confesat, după multe seri petrecute în odăița unde stăteau profesorii, vorbindu-mi despre logodnicul care o dusesse cu zăhărelul, promițându-i că o va lua de soție și că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Povestea clasică. Profitase de virginitatea ei și apoi o părăsise pur și simplu, fără alte explicații. Domnișoara Rickert își jurase să nu mai aibă de-a face cu bărbații, ca să nu mai sufere. Se îmbrăca elegant, dar sobru, cu rochii negre, care-i dădeau o aură misterioasă. Mă intrigă această umbră a nefericirii, care

o îmbătrânea prematur. Avea treizeci și doi de ani și, când zâmbea, devenea alta. Discutând, i se aprindeau ochii și chipul ei îndeobște palid căpăta o strălucire ireală, fascinantă. S-a apărut o vreme cu înverșunare, dar începuse să îi placă jocul.

Ca să nu fim văzuți de eleve prin gemulețul odăii, stăteam așezați și ne țineam de mână pe sub masa lungă, conversând ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Simțeam însă un curent care trecea prin trupurile noastre, dându-ne o senzație ireală. Vibram de dorință. Oricând ar fi putut intra cineva în cancelarie. S-a întâmplat de câteva ori, dar ajunsesem să ne stăpânim atât de bine încât nimeni, niciodată, nu ne-a prins în fapt. Doar discuțiile prelungite au dat de bănuit. Și faptul că o chemam destul de des la mine în birou, sub pretexte diverse. Altceva nu ar fi avut la îndemână, deși Ionescu și clica au încercat să mă compromită.

O singură dată am sărutat-o. Nu se aștepta și s-a opus formal, mai degrabă uluită. I-a plăcut însă și buzele noastre s-au unit într-o răsufare prelungă, strivind așteptarea mocnită preț de câteva luni... M-am desprins la fel de brusc din acel iureș și am ieșit, îndreptându-mă către sala de clasă, unde m-am răcorit, vorbindu-le copilelor despre aforismele lui Schopenhauer...

Ți s-a întâmplat vreodată să iubești și să nu fii iubit, părinte? Cunoști calvarul acesta? Eu l-am trăit din copilărie. La școală, eram mereu exclus din jocurile colegilor. Acasă, băieții și fetele se fugăreau veseli, își făceau tot felul de farse, râdeau și plângeau, împărțeau ce aveau, se certau și tot ei se împăcau, cu un firesc la care eu mă uitam de pe margine, fiindcă nu eram primit între ei. Am încercat de nenumărate ori, rugându-mă să fiu primit la mijoarcă sau la șanțul, dar mă tratau cu dispreț, alungându-mă ca pe un ciumat... Am încercat orice. M-am umilit, le-am oferit jucăriile mele, am căutat să le cumpăr bunăvoința cu poame și dulciuri. Degeaba...

Cu fetele a fost și mai rău. Visam să stăm de vorbă, să ne plimbăm, să le țin de mână sau să le sărut, așa cum auzisem că fac alții, care se laudau cu tot felul de isprăvi, care mi se păreau imposibile. Eram de-o stângăcie groaznică, iar ele simțeau asta, ignorându-mă sau râzându-mi în nas, spre bucuria bolnavă a celorlalți, care mă arătau cu degetul, aruncându-mi măscări... Până să înțeleg cum funcționează lucrurile, am suferit ca un câine, care, deși bătut, nu părăsește ograda stăpânului, așteptând credincios, un semn de afecțiune. Pentru că, spre deosebire de oameni, câinii te iubesc necondiționat. Chiar când le faci rău...

Mi-am luat revanșa din plin, după ce am înțeles că secretul constă în a face pe nepăsătorul, în a nu-ți dezvălui sentimentele. Cu cât mă arătam mai rece, cu atât deveneam mai atrăgător. Se spunea deja despre mine că sunt arogant. Alții s-ar fi simțit deranjați. Eu mă bucuram în sine-mi, conștient că se vorbește despre mine, că stârnesc interes. Ajunsesem un soi de fruct interzis, iar asta le ațâța pe femei, care roiau în jurul meu, curioase și disponibile. Nu fizicul meu le atrăgea, căci n-am fost niciodată chipeș, ci reputația de bărbat subțire, capabil să le ofere ceea ce nu găseau la alții: o poveste de dragoste plină de sens, care le ajuta să se simtă împlinite.

N-ar fi fost păcat să nu profit? Am trăit, părinte. Și nu regret. Au fost destule femei în viața mea. Nu mă sfiesc a-ți spune că am și acum, la bătrânețe, slujnicuța asta, care-mi ține de urât. În serile ploioase de toamnă îmi aduce ceaiul în camera de lucru, iar când se lasă frigul aprinde focul în sobă, îmi pregătește un pled călduros, doftoricindu-mă cu grijă. Cum vizitele s-au rărit, iar de ieșit, ies tot mai rar, petrec mult timp în compania ei. Îmi e mereu alături, ascultându-mă cu răbdare sau povestind ce-o preocupă. Îmi vorbește despre satul natal, de peste Carpați, despre anii de școală sau despre visul de a avea, cândva, o familie, cu copii,

musai patru sau cinci, pe care să-i crească în pace. O voi înzestra cu ce trebuie, ca să fie fericită. Îmi alină bătrânețile și, când o chem, trece în dormitor, bucurându-mă cu căldura trupului său dolofan, plin de viață. Să-mi pară rău pentru asta?... Nu văd de ce nu m-aș mângâia dacă o am aproape și dacă-mi împărtășește dorințele, îngrijindu-se să-mi fie bine. Doar asta mi-a mai rămas și am de gând să profit cât voi putea.

Îngăduie-mi să-ți spun că m-am format la școala filosofiei și sunt un mare admirator al Cântării Cântărilor. Nu-i preamărită dragostea acolo? Nu-i ea un dar divin, dat oamenilor spre mângâiere? Nu pentru asta trăim? De ce să nu mă bucur de micile plăceri ale vieții? De ce să nu iubesc? Ce e greșit în asta? Nu mă simt deloc vinovat, părinte... N-am făcut altceva decât să trăiesc puținul care mi-a fost dat. Și să profit, atât cât am putut, de femeile pe care le-am întâlnit. Ce trebuia să fac?! Să-mi strunesc orice pornire, să închid ochii și să trec nepăsător, nemuritor și rece?! Aș fi putut, dar n-am vrut. Dacă nici măcar atât nu este îngăduit, ce ne rămâne? Să ne retragem în sălbăticie și să ne facem schivnici?... Sau să pretindem, ipocrit, că suntem sfinți?

De ce taci, părinte? De ce taci?